

til at udsende med Statsstøtte Vandrelærere og til at oprette, ligeledes med Statsstøtte, Avlscentrer, som det ogsaa er sket i Irland. Der ofres i den preussiske Stat 171,000. Mark til Understøttelse af disse Formaal, et Vidnesbyrd om, at man der forstaaer, at dette er et økonomisk Omraade, som det er værd at interessere sig for.

Det kan med Rette siges, at vi her i Landet forsømme en Indtægtsgren paa Landbrugets Omraade, der giver os meget mere end den danske Hest, som vi have kølet for gennem Aarene. Jeg misunder ikke Hesteavl dette, men jeg siger, at det er uforstaaeligt, at man ikke vil interessere sig mere end hidtil for en Gren af Landbruget, der bringer os en aarlig Indtægt fra Udlandet af over 26 Mill. Kr., et Beløb, som er meget større end det, der kommer ind ved Udførselen af Heste, og som kommer meget nær op og i en nær Fremtid kan komme helt op til at være lige saa stort som det, vi tage hjem ved Udførsel af Hornkvæg.

Vi sysselsætte os, som før nævnt, i dette Lovforslag med Faar og Geder. Jeg kunde fristes til at sige, at jeg tænker mig, at det er, fordi vi ikke alene have Statskonsulenter i Heste- og Hornkvægvavl, men ogsaa en Statskonsulent i Faareavl. Jeg tænker, at det er det, der har gjort, at man har faaet Faareavlens stillet op som en særlig bemærkelsesværdig Gren paa denne Lov. Jeg er ikke vis paa, at det ikke vil blive nødvendigt i en forholdsvis nær Fremtid at gaa til Oprettelse af en Post som Statskonsulent i Fjerkræavl. Jeg ved, at dette Spørgsmaal har været paa Trapperne. Jeg ved, at Landbrugsorganisationerne have været enige derom, og jeg tror, at det kunde gøres uden noget Offer fra Statskassens Side. Jeg skal sige hvorledes. Man foreslaar, at der fremtidig skal ofres 6,000 Kr. til tre Fjerkræavsforeninger, og af dette Beløb betale de selvfølgelig Lønningerne til de Konsulenter, som der nu er, og regne ligesom andre Foreninger disse Lønninger til Udgift, hvorefter de drage en Indtægt af dem igen, naar de give deres Indberetninger til Staten. Derved kommer Staten i Virkeligheden i fuldt Maal til at betale de Konsulentlønninger, de have. Men jeg tror, at en Statskonsulent paa dette Omraade er nødvendig, thi vil man have en rationel Ledelse af denne Sag, kan det kun ske ved, at der kan tilkaldes fornøden Assistance baade her og der rundt omkring i Landet. Det er jo det, som sker ved de

Vandrelærere og -lærerinder, man har faaet i Irland og Tyskland. Man siger dér: Skal det nytte noget, maa man have Forstaaelse af den Sag og paakalde de Kræfter, som ere nødvendige til at faa den sat i System.

Jeg har for nogle Aar siden ganske løseligt draget denne Sag frem under en Finanslovdebate, og der blev da svaret mig: Hønseri behøve vi ikke at beskæftige os med her, thi det er noget, de danske Husmænd og Husmandskoner forstaa sig paa. Jeg tror, at dersom man havde noget klart Begreb om, hvordan de opfatte den Sag, vilde man komme til at sige: Gud bevare os for et saadant Svar, det har jo intet at støtte sig til! Af de 30,000 Kr. til forskellige Foranstaltninger foreslaas her 5,000 Kr. til Staldbedømmelser. Skønt jeg sympatiserer med denne Bevilling, vilde der efter min Mening være meget vundet i økonomisk Henseende, om man gav 5,000 Kr. dels til Undersøgelse af, hvordan Hønsehusene se ud i de danske Husmandshjem, dels som Hjælp til at faa dem forbedrede. De ere noget af det skrækkeligste, man kan tænke sig, og dog er det den Gren indenfor Landbruget, der i økonomisk Betydning kommer næst efter Kvægholdet og Svineholdet, altsaa giver os den tredje- eller fjerde største Indtægt.

Vi behøve ikke at gaa til Tyskland, England og Irland for at finde Foranstaltninger paa dette Omraade; i Sverige har man en Statskonsulent i Fjerkræavl og igen Konsulenter under ham. Altsaa, man har ogsaa dér Øjet aabent for, at der er et Felt, hvor der virkelig kan drages en stor Indtægt hjem fra Udlandet, og som man ikke har Lov til at lade ligge brak. I Norge er Fjerkræavl indført som et Led i Undervisningsfagene ved deres Landbohøjskole eller -universitet, hvad man nu vil kalde det. Man har altsaa Forstaaelsen af, at der bør gøres noget paa dette Omraade, og det er denne Forstaaelse, jeg her vil paakalde. Dette Omraade har man her ganske forsømt, men jeg vil haabe, at Husdyrløven ikke slipper fra dette Ting, før der er sket noget til Fremme af et Arbejde for paa dette Omraade at drage Kapitaler ind i Landet.

Den Stigning, der har været i Udførselen af Æg — for Fjerkræets Vedkommende er Stigningen ikke stor, men den kunde godt blive stor —, er saa betydelig og har saa meget at sige for vort økonomiske Liv i det hele, at man ikke har Lov til at overse den. Man kan naturligvis svare: Vi have jo Lov til at præmiere